NHÌN QUA DÂN THÁNH

(Những lời tiên-tri ứng-nghiệm)

CÓ nhiều dấu-hiệu làm chứng rằng Chúa gần tái-lâm, nhưng dấu-hiệu rõ-ràng, đáng chú-ý nhứt là dân Giu-đa và xứ Pha-lê-tin.

Dân Giu-đa cần một tổ-quốc chăng?

Bốn ngàn năm trước, Đức Chúa Trời đã ban tổ-quốc ấy cho Áp-ra-ham—«Ta cho dòng-dõi ngươi xứ nầy, từ sông Ê-díp-tô cho đến sông lớn kia, tức sông Ơ-phơ-rát» (Sáng 15: 18). Xứ Pha-lê-tin chỉ là một phần nhỏ của đất hứa, đất ấy có thể chứa 160 triệu dân. Vả, trên thế-giới chỉ có 16 triệu dân Giu-đa. Trải qua nhiều thế-kỷ, người Thổ-nhĩ-kỳ chiếm-cứ xứ Pha-lê-tin; trong thời-kỳ ấy, đất-đai tiêu-điều, khô-hạn. Từ hồi chiến-tranh, người Thổ-nhĩ-kỳ đã bị đánh đuổi ra ngoài nước Pha-lê-tin. Từ đấy người Giu-đa trở về nước rất nhiều. Mỗi ngày các xe-lửa ở thành *Varsovie*, kinh-đô nước Ba-lan, đều chạy hết đi Pha-lê-tin. Sự bắt-bớ kinh-khiếp của vua Pha-ra-ôn đời nay, tức là *Hitler*, đã trục-xuất hàng ngàn người Giu-đa; dầu hội Quốc-liên và người A-ráp phản-đối, cũng không thể ngăn-trở họ rộn-rịp trở về quê-hương.

Dân Giu-đa cần tiền-bạc chăng?

Tiền-bạc là động-lực cốt-yếu để mở-mang đất-nước. Dân Giu-đa là một dân giàu-có nhứt trên khắp cả thế-gian, và đóng một vai quan-trọng trong sự khôi-phục tổ-quốc; công-cuộc khôi-phục ấy phải có hàng triệu Mỹ-kim. Những người Giu-đa kiều-ngụ ở Nam Phi-châu hằng năm tính số trung-bình mỗi người cũng góp 11 *livres*, tức là chừng 99 đồng bạc Đông-dương, để giúp vào công-cuộc ấy.

Dân Giu-đa cần tự-do chăng?

Xứ Pha-lê-tin đã có sự tự-do rồi, vì 52 nước đã đảm-bảo sự tự-do cho xứ ấy. Hội Quốc-liên đã giao xứ Pha-lê-tin cho nước Anh cai-trị, rồi từ năm 1917 thành Giê-ru-sa-lem được tu-bổ rất mau-chóng đến nỗi hôm nay thành ấy đã trở nên một thành xán-lạn và vinh-hiển. Những xóm nghèo-hèn, bần-thỉu nay đã đổi thành những tòa nhà nguy-nga đồ-sộ, phần nhiều bằng nê-thạch (*grès*) hồng-hồng hay xam-xám ít thứ khác bì kịp. Nhà bưu-điện mới đã xây-cất rất mỹ-lệ theo kiểu tối-tân. Những tiệm buôn cũ-kỹ chật-hẹp đã đổi ra những cửa hàng lộng-lẫy, mỹ-thuật không kém gì cửa hàng ở các kinh-thành lớn.

Hải-cảng *Tel Aviv* cũng lại là một kỳ-quan hơn nữa. Thật là một thành-phố xán-lạn có 125.000 người đã «nổi bật lên» trên bờ biển trong vòng 6, 7 năm nay.

Dân Giu-đa cần nước chăng?

Trải qua nhiều thế-kỷ xứ Pha-lê-tin bị khô-hạn, nhưng... nước kìa kìa! Thoạt kỳ-thủy có nước trời giáng, vì mấy năm gần đây xứ Pha-lê-tin có mưa nhiều hơn hết. Hai là sự mở-mang của công-cuộc dẫn-thủy nhập-điền. Ba là nhiều suối nước đào từ *Basel-Aïn*, cách thành Giê-ru-sa-lem 60 cây số, có thể cung-cấp 120.000 lít nước mỗi ngày.

Dân Giu-đa cần ánh sáng chăng?

Người ta đặt đèn điện ở xứ Pha-lê-tin rất mau-chóng. Trên sông Giô-đanh, cách biển Ga-li-lê vài cây số, có một nhà máy điện lớn-rộng, và sẽ lập nhiều nhà máy điện khác.

Dân Giu-đa cần đất-đai màu-mỡ chăng?

Ngày xưa Đất Hứa là nơi đượm sữa và mật ong; trải qua nhiều thế-kỷ xứ ấy hoang-vu, nhưng ngày nay đất biến-cải lạ-lùng, những nơi hoang-vu ấy đã đổi thành vườn-tược, cây-cối xanh um. Trừ nước mưa và công-cuộc dẫn-thủy nhập-điền ra, người ta lại mới tìm được một động-lực khác; ấy là Biển

Chết *(Mer Morte)* nay lại sống... Xin nghe đây: Các nhà khoa-học xét ra Biển Chết là nơi giàu-có nhứt thế-gian; tính ra cái nguồn tài-sản do Biển Chết ấy vượt quá bốn lần tài-sản của nước Hoa-kỳ. Trải qua nhiều thế-kỷ sóng Giô-đanh đã đem đến Biển Chết những chất hóa-học, và nước trong biển ở lại, bốc hơi, đọng lại thành một lớp diêm-tiêu *(potasse)* và các thứ muối để dùng về hóa-học. Chất diêm-tiêu rất tốt và có đủ để dự-phòng cho cả thế-giới trong vòng 2.000 năm. Vậy, diêm-tiêu là nguồn lợi thứ nhứt của xứ Pha-lê-tin.

Dân Giu-đa cần dầu xăng chăng?

Hiện nay dầu xăng tuôn chảy tràn-trề không thể lường được. Người ta tính phỏng độ 1.600 triệu lít một năm; như vậy, mỗi ngày số dầu chảy ra được hơn 4 triệu lít. Những mỏ dầu xăng ở *Iveracq*, Mê-sô-bô-ta-mi thì vô-hạn vô-lượng. Trong 18 tháng, 9 ngàn người rông-rã làm việc để bắc ống máng dầu xăng đến *Haïfa*, con đường trải qua 1.600 cây số. *Haïfa* thuộc trong địa-phận của chi-phái A-se, có lời hứa nầy: «Nguyện cho A-se được dầm chơn mình trong dầu» (Phục 33: 24). Dầu ấy bắt đầu chảy từ năm 1935.

Dân Giu-đa cần những nhà bác-học chăng?

Muốn mở-mang một xứ-sở nào thì cần phải có sự những bậc thông-minh. Những bậc thông-minh ấy đã được đem đến cho xứ Pha-lê-tin bởi sự bắt-bớ. Linh trục-xuất người Giu-đa đã bắt-buộc biết bao nhiêu bậc tài-mất tìm về xứ Pha-lê-tin để nương-náu. Bác-sĩ, bác-học, giáo-sư, kỹ-sư, chánh-khách, và một vài bậc nhơn-tài xuất-chúng đã bị người Đức đuổi ra khỏi nước. Phần nhiều trong vòng họ đều là những người giàu-có, học-thức, đã từng chủ-trương nhiều việc, và có thể được ảnh-hưởng rất lớn trong cuộc phục-hưng tổ-quốc.

Dân Giu-đa cần kỹ-nghệ chăng?

Các xưởng kỹ-nghệ đã lên tới con số 3.132; còn số kỹ-nghệ xuất-cảng của người Giu-đa ở xứ Pha-lê-tin tỏ ra tăng tiến lạ-lùng. Hội-chợ ở *Tel Aviv* mở đây tỏ ra kỹ-nghệ của người Giu-đa là một động-lực quan-trọng trong nền thương-mại ở Cận-Đông. Công-ty «Biển Chết» trong năm thứ ba đã xuất-cảng 10.000 tấn diêm-tiêu.

Còn một kỳ-quan nữa là ở về phía nam Biển Chết có núi Sô-đôm chứa toàn muối nguyên-chất. Dãy núi bề dài 9 cây số, bề ngang 4 cây rưỡi, có đủ muối để nuôi cả thế-giới trong mấy thế-kỷ.

Xứ Pha-lê-tin là xứ không có nạn thất-nghiệp. Công-quỹ có ước độ 2 triệu *livres*, tức là chừng 45 triệu bạc Đông-dương; người ta có thể nói không ngoa rằng xứ Pha-lê-tin là xứ thạnh vượng hơn hết trên thế-gian.

Dân Giu-đa cần tiếng mẹ đẻ và học-đường chăng?

Tiếng Hê-bơ-rơ trước chết nay đã sống lại! Các bậc tiên-phong cam đoan một cách trọng-thể rằng chỉ nó tiếng Hê-bơ-rơ. Dầu cổ-ngữ ấy khó khăn, không thể ứng-dụng cho những sự nhu-cần hiện-thời, họ cũng cố-quyết trung-thành với lời hứa. Ngày nay hết thảy con nít đều nói bi-ba bi-bô bằng tiếng Hê-bơ-rơ; các lời dạy-bảo khuyên-răn cũng toàn bằng tiếng Hê-bơ-rơ; có nhiều người không bao giờ chịu nói một thứ tiếng khác. Vậy tiếng Hê-bơ-rơ thuần-túy là quốc-ngữ của người Giu-đa trong khắp xứ Pha-lê-tin.

Trường Cao-đẳng Hê-bơ-rơ sáng-lập trên núi *Scorpus*, trên con đường lên núi Ô-li-ve, gần thành Giê-ru-sa-lem, cũng góp một phần lớn trong sự phục-hồi ngôn-ngữ. Trường ấy có đủ các ban, có những bậc giáo-sư uyên-bác, và có một thư-viện đồ-sộ.

Dân Giu-đa cần một vua chăng?

Vua ấy chưa đến! Vua ấy tức là Đấng Christ. Ngài đến để trị-vì (Ê-xê 21: 30; Ê-sai 9: 5 và 6; Lu 1: 30-32; Khải 11: 15).—*Le Réveil.*